

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 Y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTO RICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

PER ADORNÀ UN SALÓ.

D. Panxo s' havia fet una casa després de haver-se fet una fortuna y tractava de gastarse una part d' aquesta per adornar aquella.

Sabia de nom que existian las bellas arts y havia sentit á dir que la gent rica seguia la moda de protegir-les. Y ell que per lo molt desarròllat que tenia l' instint d' imitació era una prova evident de que hi ha homes que descendeixen directament del mico, vá tractar d' introduhirse al gran mon fent sensació y protegint als artistes.

Lo primer que féu vá ser presentarse á una d' aquestas botigas que are comensan á estilarse á Barcelona, ahont imitat ó verdader, s' hi troba reunit lo més rich y artístich que 's fabrica en tots los paisos del mon.

Allá hi veuréu quadros delicats de pintors de moda, bronzes reproduhint las obras escultóricas dels grans mestres, lámparas de metall dels gustos arquitectónichs més variats y exquisits, gerros de la India, de la Xina y del Japon, tapissos de Orient y de las costas d' Africa, cristalls de Bohemia, mobles de totas menas imitant als antichs que més han estat en boga, faiences, armas, peixeras, cortinatjes preciosos, vasos, ampollas, bacinas, jardineras y tot lo que pot somiar la fantasia de un gurmant bèn educat en la contemplació del bon gust y de la bellesa.

D. Panxo estava enlluernat y no sabia per quin cantó girarse. Alguns d' aquells objectes ell los havia vistos en sos viatjes per l' América, y si alguna cosa l' admirava y l' sorprenia no eran los objectes en sí sino l' préu que 'n demanavan.

—Lo saló de casa es molt gran y tot lo que veig aquí reunit, ni ménos s' hi veuria, deya D. Panxo dirigintse al amo de la botiga.

—¿Hasta aquests gerros? deya aquest ensenyantli uns preciosos gerros de Méjich, enormement grossos y monumentals.

—Pèl saló de casa son petits... ¿qué vol que l' hi diga?

—Vostè ho sabrà: jo l' únich qu l' hi puch dir que per aquest estil no trobará vosté res que l' hi ompli tant com aixó.

—Si veyá l' saló de casa!... Pero home, no es pas tant lluny. ¿Vol arribars' hi?

—Aném, com tinga gust, responguè l' amo de la botiga prenent lo sombrero y sortint al carrer acompanyat del nou parroquiá.

Lo saló no tenia res de particular. Era gran y res

més. Pero per xó no 's creguin que fòs una cosa desmesurada.

—Donchs véu digué l' botiguer, aquells quatre gerros aquí á las reconeras hi estarian que ni que 'ls haguessin fet expressos.

—Pèl camí hi pensava, respon D. Panxo y vegi, á mí se 'm figura que hi estaria més bè encare un' altra cosa.

—Vosté dirá.

—Las quatre alegorias. ¿Que no podia encarregar-se'n?

—Ab molt gust responguè l' artista desitjós de servirlo. Quatre alegorias bèn escullidas no hi caurien mal. ¿Que l' hi sembla que podriam ferhi? ¿Las quatre estacions?

—¿Quinas? ¿Barcelona, Gracia, Sant Gervasi y Sarriá?

—No home; vull dir las quatre estacions del any, primavera, istiu, tardor é hivern.

—Fuji d' aquí, que s' ha figurat qu' era un jardí aixó? Res de primavera ni d' hivern: vull las quatre alegorias...

—Bueno; llavors ja que han de ser quatre hi farém los quatre elements.

—¿Que s' ha cregut qu' era un menjador?

—¡Un menjador! ¿que vol dir?

—No acaba de dir que vol ferhi 'ls quatre aliments?

—No l' hi dit *aliments*, sino *elements*, es á dir terra, foch, aygua y ayre.

—Jo 'm creya que volia dir...res, los quatre aliments: escudella, carn d'olla platillo y postres.

L' artista tinguè de posarse un mocador als llabis per no esclafir la rialla.

—Y bè ¿no l' hi agradan tampoch los quatre elements?

—No senyor, ja l' hi he dit: m' estimo més las quatre alegorias.

—Y qu' entén vosté per las quatre alegorias? Veyam si 'n sostirém de una vegada.

—Ay, ay, las quatre parts del mon.

—¿Quinas parts?

—Europa, Assia, Africa y América.

—¿Y de l' Oceania, qué 'n fém?

—Home aquesta deixila estar qu' es massa lluny. Altra vegada l' artista vá tenir que apretarse 'ls llabis ab lo mocador. D. Panxo donava joch.

—Bueno, digué, per últim: no tinch cap inconvenient en fer las quatre alegorias. L' hi faré l' Europa, l' Assia, l' Africa y l' América: pero diguim una cosa primer: ¿de quin tamanyo las vol?

D. Panxo ab molt aplom:

—De tamanyo natural.

Al sentir aixó l' artista vá esclafir una tal rialla, que no poguent aguantar més, agafá l' sombrero y se 'n torná á la botiga.

D. Panxo 's quedá estàtich com qui véu visions.

—¡Si hauré dit un disbaratl! exclamava de llavis endintre. Bah, bah, bah, anyadia: n' anirém á trobá un' altre.

O. E.

FRARES.

¡Qué volen ferhi! Cada terra fá sa guerra y cada temps los seus fruits.

Y no cal que hi donguin voltas.

Desde l' any 1835 que van cremarlos lo niu, ha pasat lo temps dels frares.

Ja no surten mes que als vestits de las senyoras, á las óperas y en algunas comedias com D. Carlos II el *Hechizado*.

Y encare segons de quina manera.....

Segons de quina manera, hi dit y vaig á probarho.

En una població de Catalunya, poch després del rebombori de 1854 feyan aquest drama.

Sortia l' frare, deya quatre mots y 'ls crits de lladre, pillo, murri, ressonavan pèl teatro.

Algun entusiasta va arribar á casa seva, provehintse de un castell de patatas.

Comensa l' segon acte, surt lo frare, y una patata l' hi peta sobre l' pit.

Y l' actor, que al veure la tempestat també s' havia previngut durant l' intermedi, al sentirse aquella carícia, no fá mes que desabrotxarse l' habit, treurese l' ab una esgarrapada, tirar lo per terra, trepitjarlo y presentarse vestit ab l' uniforme de miliciano nacional.

Un aplauso general vá fer estremir tot lo teatro, y l' home de las patatas vá tenir qu' entornárselas á casa seva.

Jo no sé de que vé aquesta tirria contra 'ls frares; pero es innegable qu' existeix.

En los temps en que dominavan y estavan més extesos pèl mon, que are la llagosta pèls sembrats y la filxera per las vinyas; en aquells temps en que las cosas religiosas eran miradas ab verdat'ra compunció; en aquells temps de la fé cega, en tots los quèntos picants, en tots los xascarrillos que duyan qua hi figurava un frare ó altre.

Tot aixó s' explica. Es que l' frare no era l' home cansat del mon, sino l' home qu 's proposava disfrutar totas las sevas delicias, sense mal de caps ni afany.

Vivia y no havia de buscársela: era bèn rebut per las casas; las donas l' hi feyan l' ullet; y sabia campársela per tots istils.

L' hi deyan Pare fulano ó Pare sutano, sense tenir cap dels inconvenients de la paternitat y gosant de totas las ventatjes; y gras, llustrós, ab unas barba'leras y

un clatell que ha donat origen a la frase vulgar: «clatell de frare» ell demostrava que en aquest mon no era felis sino 'l que no volia serho, ficantse a un convent.

Y com que 'l resultat de tot era qu' ell sense treballar vivia y prosperava y que 'ls de fora, treballant com uns negres, tenjan de acudir a demanarli los rosegons en forma de sopas, veus aquí perque l' antipatia va anarse estenent, fins que va reventar formidable a l' any 35.

Y consti que no censuro ni condemno a ningú: esplico y res més.

Tot lo que s' ha fet desde llavors per restaurarlos ha sigut treball inútil, y 'ls que 'u han intentat s' han quedat ab las ganas.

Van dir que una comunitat de frares aniria a la professò de *Corpus* y efectivament, no va anarhi. ¿Es que la professò va anar per dintre? Tot podria ser.

Sols lo dimars un subjecte vestit de frare va atravesar lo pla de la Boqueria. Un no més, y no estava anunciati ¿Volent sentir xiulets? ¿Volent veure una pluja de tronxos y de pells de taronja? ¿S' imaginan un frare corrent y posantse a salvo? Donchs aquí tenen l' escena del Pla de la Boqueria.

Pèl demés, consti també que no censuro ni condemno a ningú: esplico y res més.

Jo no faig com un amich mèu, gacetiller de un periódich impio, que va dirme que ab motiu de aquest fet posaria al diari 'l següent suello:

«Ayer fué apedreado un fraile en el llano de la Boqueria.

«Reprobamos la conducta del fraile.»

No sé si l' hi ha posat.

P. DEL O.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Di fatto il remedio della grrrrrran Sibilona di Milano ha prodotto il suo effetto.

Gracie al cataplasma de tre mille pesete che hanno applicato a le costiglie dil costato dritto dil caro Marchese, la sua salute ha rifiorito.

Apena ha sentito il contatto della soma, subito s' a alzato del letto e fino ha fatto una cabriolla, esperanzato tal volta di gürirsi enteramente.

E il caso e, che a empenete e a rodolloni lui a finito l' estagione.

Ecco tutto il suo scopo. La questione per lui era ridotta a poter arrivare al dieci de Junio. Così si capisce che abbia pagato cinque cento pessete perche li facessero il miracolo de lasciarli tre milla per sette giorni. ¡Jal dal resto, un po piu, o un po meno impegnato, cosa vol dire. Dil dieci de Junio al dieci de ottobre che deve riaprire il Teatro vanno quatro mesi e con quatro mesi posano succedere tante cose!

¡Peccatto! che malgrado habersi fatto il beneficio de la *Pubilla*, i pesci minuti non hanno potuto cobrar la sue mesate.

—¡Ma! ¡comel direte voi non c' era molta gente in Teatro?

—Sicuro cari miei, pero la parte piu grossa di localita era rigalata. Quel giornalista teatrale dei pantaloni grici e luciana, a chi la grrrrrrrandisssssima artista aveva dato cinque centi franchi per farli la *biague*, e andato dalle taberne, delle birrerie, dei bodegone, e fino dai safreici, invitando a tutti quanti hanno voluto andare a aplaudire la ccccccelebre *Fides*. Così Vallesi poteva dire l' stesso che quel Empresario brutto del Teatro dil Circo. «C' e il riso ma pero mancano i polli.»

—Non c' e niente piu tristo che una beneficiata ufficiale, cioe, fatta solamente per far *mousser*. E veramente, quella della grrrrrrran Pozzoni non aveva altro proposito.

In soma lei a statta contenta, al parecer e questo basta.

¿E come no? La pioja di versi solamente era assai per dare l' oppio.

Ecco un bel pezzo che firmaba un certo Sr. D. Albero, bello a fatto a fatto.

«*Ovunque al tuo cospetto ognun s' inchina*

«*Chè ad ogni sguardo tua virtude esponi,*

«*E di gloria immortal, gloria divina.*

«*Cingono tutti il nome tuo ¡o Pozzoni!*»

Questo albero che dà... di belle frottolé.

—Ma pero il finale della dil Sig. Vilar e pui bello ancora. Eccolo.

«*La Fama, ja no cal qu' ara ho prègoni;*

«*Tothom ja sab lo que 'ts, ¡oh gran Pozzoni!*»

Sicuro, e una vera verita. ¡Pecato! che non abbia agnadito e chi non lo voglia credere lo vada a vedere.

Con questa beneficiata si ha finito l' estagione.

—Si io mi trovassi nel posto dil Marchese digli occhi di piochi vi assicuro che habrei avutto un gran dispiacere. Non perche avesse dobutto regalare tutli la localita per far andar la gente in teatro e così non avesse incassato che 3,400 peseti; ma perche questo e di un mal augurio per l' anno venturo. Ancora, che lui sa a memoria quel refrano che dice: «di qui al anno venturo il burro, il rhé o io saremo...»

La questione e che gli artisti hanno tocato soleta senza dispedirse; capi basi e tristi come non si avebano visto may.

Non ho trovato in vita mia gente piu egoista. Figuratevi perche non avevano potuto pigliar i calieri di una quindicina o de tre o cuatro recite e perque nel suo luoco il Marchese gli avebba dato un papiere, staban tutti musticie spatarratti.

Ma, amici miei, consolatemi, ecco i poveri pesci minuti che non ano cobrato di un mese e tutti taciano.

—Ja l' humanita sempre l' estessa.

—Cosa volete quanto di piu a, piu ne vole.

Dal resto si non fosse perche qualche volta gli enganano come a chinesi non si potrevano soffrire. Tutti gli artisti sarebeno piu ricchi che Cresso.

Fortunatamente gli Marchesi d' occhi di polli abundano. Con la chiausura dil Gran Teatro finisce l' estagione lirica d' inverno.

Y dilettanti hanno perso le sue delitzie.

Y musici, coristi, portinai, machinisti, etc. etc. il suo sustento.

Y giornalisti teatrali il suo risotto.

Y critici dei giornali politici potran a la fine discansare dil lavoro e sopra tutto dil pericolo con che si vedeno minaciate le sue costiglie ognidi.

E io son anche gratissimo a questi compasi d' espera che ei sono fra il Junio e l' Ottobre così potro andare a discansare delle fatiche che m' a ocassionatto tenervi al *tantum* delle intrigui musicali de questo inverno scorso. Il povero Pepino libero de impegni con el cruelle editore della *Squella de la Torratxa* se ne andara a prendere le aque e anche algun vino per potere l' anno venturo ritornare a la lotta.

Permetete che al despendermi di miei lettori fino la ventura stagione lirica del Liceo ringracie a tutti quelli che tanto hanno contribuito a che potessi nascondersi la mia modesta persona tolerando e anche acetando molte volte la paternita delle mie povere riviste. Gracie a cuatro o cinque persone e principalmente a un autore dramatico e a un giornalista politico ha potuto rimanere nella ombra il vero nome di Pepino che comparira solo cuando a lui li piacia e convenga.

Profitto anche l' ultimo momento per mostrare tutto il mio agradimento a cuante persona han avuto l' amabilitate di leggere le mie bestemie e hanno toleratto il mio linguaggio prometendo gli che procurara studiare in la temporada di stato per l' anno de 1879 a 80 suo aficionatissimo.

PEPINO.

RECORTS DE CUBA.

Com náyade que sura en las onadas gronxantse entre coixins de blanca espuma, brillant en mitj la bruma.

besada per las auras perfumadas, aixis en Occident sura la bella, la fértil Cuba, niu de la hermosura, cuberta de sa espléndida verdura, brillant com en lo cel perduda estrella.

Ramell de flors plantat sobre l' arena, tot quan tè dins encanta:

l' acuell pintat que canta tant punt lo sol daurat los monts llumena; la brisa tropical que joganera inclina dolsament la tendra canya,

que roba les perfums de la montanya, y 'l tronch fá cimbrejar de la palmera; las fruytas que 's menejan a impuls del ventijol de matinada;

la platja de perletas salpicada, las ayguas dels riuhets que serpentejan, l' ambeent que l' cor joyós sedent respira...

tot es tant celestial, pur y bellissim, que 'en éxtasis dolcissim lo cap al fi de tant gosar delira.

Oh, Cuba, Cuba! Qui altre cop poguera passar en eixas valls una vesprada, gronxantse en una hamaca mitj tapada dessota 'l vert dossér d' una palmera,

sentint al lluny la dolsa melodia dels cadenciosos tangos que sonan en un prat voltat de mangos, (1) eden florit d' amor y d' alegria!

¡Oh, Cuba! Si altre cop me fós possible mirarme en eixas ayguas cristallinas, sentat demunt tas platjas coralinas!

Si pogués respirar ton invisible perfum, del que a grans dolls l' ambeent omplena un núvol de floretas,

y tornar a arrencar las arometas dels aromers que creixen prop la arena!

Aquí m' anyoro; conto d' una a una las horas que ressonan, y ¡ay! que 'm diuhen que aquells que sols en Cuba un dia viuhen no alcansan benestar en part alguna!

Contemplo l' entorn mèu y en vá ma vista s' esforça per trobá 'l que 'l cor demana; ¡hont es lo cel de grana que cerca ab tant anhel l' ánima trista?

¡hont son aquellas onas espumosas que jogan refrescant lo vert fullatje? ¡hont son aquells aucells qu' entre 'l brancatje ensejan mil cantúrias amorosas?

Tan sols lo viu recort d' eixas bellesas

(1) Arbre fruyter tropical.

conservo en un recó de ma memoria: recort qu' es de mon pit la millor gloria y que ayamo com l' avaro sas riquesas.

Recort d' edat ditxosa, d' uns dias que per sempre més passáren; somnis, ay, que mil cops acariciaren las auras de aquella isla voluptuosa,

fins com l' or codiciat de sas entranyas, bells com los blaus ullets de sas ninetas, purs y afalagadors com sas fontetas y dolsos com la sava de sas canyas.

¡Oh, somnis! ¡oh, recorts! Vostras dolsuras farán que la rosada fantasia mitigui més d' un cop la pena mja y allunyi de mon cor las amarguras.

Pensant en eix oassis de grandesa, quan vegi fugí 'l sol dalt de la serra, creuré mirar la terra damunt la qual pe 'ls monts lluheix estesa sa rossa cabellera;

quan tot mirant la lluna platejada, la vegi al fons del aygua retratada movable y riallera,

reordaré las bellas ensenadas voltadas de verdura, ab l' aygua sempre pura y per tancats d' aromas resguardadas;

quan senti un rossinyol que en la verneda sos trinos més jolius aymanet refili, creuré sentir lo celestial idili que entona lo sinsont en mitj l' arbreda;

quan en lo llarch romiatje de la vida, conjunt estrany de glorias y de penas, me pari d' eix desert en las arenas y vegi ja ab la vista desfallida

la mágica y galana imatge d' una nena que m' atregui, logrant que a sos peuhets rendit m' entregui, creuré estar adorant a una cubana.

Y sempre, encar que lluny de Cuba sia, en tant que per lo hermós mon pit alenti, en tant que 'l cor palpiti, visqui y senti, y tingui amor y fé l' ánima mia,

sabré, ja que la ditxa es ilusoria, ja que tot es mentida, afalagar ma vida

creantme jo una Cuba en ma memoria.

C. GUMÁ.

ESQUELLOTS.

Lo Sr. Fontrodona es un gran home. Tots los que tenen lo gust de coneixe'l me guardarán de mentir.

Pero son més grans encare 'ls fets del Sr. Fontrodona.

La vigilia de la professò de *Corpus* va reunir als empleats del municipi, y ab molta manyaguera va recordarlos las atencions y favors que habian rebut sempre del Ajuntament, fins que al últim va dirlos:

—Aya donchs, tothom a la professò, perque dels que no hi vayan se 'n formarà una llisteta.

Aixó de la llista també va dirho ab molta manyaguera, que 'l Sr. Fontrodona es com los gatets que avants de cruspirse la rata, hi jugan.

Un que contemplava la professò deya:

—Aquest any hi han anat molts gegants. Tots los empleats del municipi han anat a ferlos.

Jo fins m' hi arribat a creure que 'l Sr. Fontrodona va proceder d' aquest modo, per una especie d' orgull molt explicable.

D. Ignasi va voler que aquell dia tots los empleats vejessin que portava uns pantalons a la mida.

Los periódichs lo dia de *Corpus* deyan:

«*Ayer pasearon los gigantes las calles de nuestra ciudad haciendo las delicias de los chiquillos.*»

¿No més que dels chiquillos?

Cá: dels chiquillos y de 'n Cornet y Más de ca 'n Brusi.

¿Quans capellans dirian que van anar a la professò de *Corpus*?

De quatre a cinch cents.

De segur que quan me mori no 'n duré jo tants a l' enterro.

Lo Sr. Bisbe va amenassar a tots los que no hi assistissin ab pendre midas molt severas.

Y 'ls capellans van respondre, y cap a la professò faltan capellans.

Al arribar la professò a la Plassa de Sant Jaume van ressonar quatre petardos.

Efecte que van produhir entre 'l clero:

Los uns van tornarse grochs; los altres rojos. Classificació de un amich mèu:

«Los grochs no 'n han sentit may; los rojos sembra que ja s' hi troban.»

Lo *Diluvi* ha sigut condemnat a 15 dias de suspensió, multiplicat per dos, ó siga 30 dias.

Aquí 'l verdader diluvi no es lo diari, sino la pena que l' hi ha caigut á sobre.

Desitjem que 'ls nostres amichs trobin un arca y se salvin del naufragi.

Un cert subjecte cambiantse 'l nom enganyaba á tothom, y entrant á una botiga ab gran cautela demaná vinticinch canas de tela, exclamant poch després de l' estafada: —«Ja tinch tela tallada.»

Lo jutje 'n tingué esment: van agafarlo á la presó del rey varen portarlo, y 'l jutje molt formal va seguirli una causa criminal. Y 'l pobre repetia altre vegada: —«Ja tinch tela tallada.»

Diuhem que 'l Sr. bisbe ha autorisat als empleats del Banch perque pugan treballá 'ls diumenjes. Jo 'm figuraba que tots 'ls católics eran de la mateixa pasta; pero á la qüenta son diferents dels altres no sols los de las cadiras de las iglesias, sino també 'ls del Banch.

Aquí no més se fastidia 'l que ha de seure á terra.

No voldria sino un duro per cada renech que va ocasionar la ditxosa professó de Corpus.

Alguns carrers van quedar cuberts de un pegat de cera; l' endamá 'ls carros s' hi enganxavan, relliscavan, volcavan... y 'ls carreters ¿qué havian de fer?

Vaja, que ben garbellat, aixó de las professons es una perdicó per las ánimas dels carreters.

Y si s'obstinan en ferlas y 'm diuhem: No hi ha més cera que la que crema, jo 'ls respondré:

—No; no hi ha més cera que la que rellisca.

EPÍGRAMAS.

— Noy, jo en tot vull ser molt franca diu la Sio y contesta en Tello: —Si may lo franqueig l' hi manca no vacili, nena blanca, digui y l' hi planto 'l sello.

J. V.

Diuhem que may s' ha disfressat la filla del aixerit, y en cambi tot lo vehinat diu qu' ella sempre ha portat las calsas del seu marit.

F. Ll. B.

—Hi reuní un capital ab lo suor del meu front, deya molt serio y formal l' usurer més gran del mon. Y al sentirlo 'l pobre Andréu víctima seva, digué: —Oh, cá! Ab lo suor del meu, que jo hi suat per vosté.

D. DE C.

PENSAMENTS

RECULLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Los que volen apurar la copa de la vida fins al fondo, que no s' estranyin si hi troban molta porqueria.—*Francklin.*

No consultis al que te 'l front llis; es senyal de que jamay reflexiona.—*Pitágoras.*

No 't fihis de una dona distreta: es un lince que t' está observant.—*Bouisse.*

L' home que vulgui matar á son major enemich, que 's suicidi.—*Bartrina.*

La dona d' un carboner es més respectable que la querida d' un príncep.—*J. J. Rousseau.*

La vida no es res més que la meditació de la mort.—*Sócrates.*

Morir es dormir.—*Shakspeare.*

Un egoista seria capás de pegar foch á la casa del vehí, pera fer fregir un ou.—*Bacon.*

A la novena generació ja no l' hi queda á un noble més que $\frac{1}{12}$ de la sang dels seus avis.—*Francklin.*

Una gracia pagada envileix al que la reb y deshonra al que la fá.—*Duclos.*

La rahó es una olla de duas nansas: 's pot agafar per la dreta ó per la esquerra.—*Montaigne.*

Bo es tenir fama; pero es més segur tenir diners.—*Séneca.*

Un bonete de doctor, molt sovint no serveix més que pera tapar unas orelas de Midas.—*Oxentier.*

(Seguirá.)

QÜENTOS.

Un marit y muller sollicitavan de un senyor molt rich una porteria.

Lo senyor vá pendre informes y vá saber que aquell matrimoni era molt aficionat al trago.

—No 'm conveniu, vá dirlos.

—¿Y aixó?

—Se m' ha dit que alséu lo cotze.

—Si es veritat, respon l' home, pero ho fém ab molt cuidado: quan jo m' emborratxo la mèva dona sempre está serena y vice-versa. Perque, ja veurá, primer que tot es lo servey.

Una dona casada ab un borni tenia un enredo.

Un dia que s' estava tranquilament ab lo fulano sent arribá 'l marit.

—Lo que son las donas!

Sense inmutarse gota, de un salt se tira sobre d' ell, l' hi fá una magarrufa y tapantli ab la má l' ull bõ, l' hi diu ab veu carinyosa:

—¿May dirias que hi somiat avuy ratoli mèu?

—Qué?

—Que Déu l' havia fet la gracia de tornarte la vista á l' ull dolent. ¿Será veritat?

Aprofitant aquesta tramoya 'l contrabandista s' escapuleix.

Una mare ensenya á la seva nena, criatura de poch mesos.

—Es una noya afortunada. Pocas n' hi ha que tingan un naixement tant elevat.

—¿Y aixó donya Carme?

—Res, l' istiu passat eram á Paris á veure l' Exposició y l' ángel de Déu va venir al mon dalt del globo cautiú. Ja veu que es una elevació molt regular.

Una noya que no es molt guapa 'l seu promés l' hi regala una ampolleta de *Eau des fées*.

—Arturo aixó es un insult, diu ella mirant l' etiqueta.

—¿Perqué?

—Perque jo l' aygua de *las fées* no la necessito per res, ¿entens?

Un gandul demana una colocació.

—No tinch res en qué ocupar-lo, l' hi diu un comerciant.

—Precisament aixó es lo que 'm convè, no fer res.

Davant del tribunal:

Lo president dirigintse al reo:

—Segons los antecedents heu estat á la presó tres vegadas y aquesta es la quarta.

Lo reo ab molta tranquilitat:

—Sr. President, no 's pot fè una truita sense trencá 'ls ous.

En una barraca de la Plassa de Catalunya ensenyavan á una criatura fenomenal. Tenia 'l cap gros com una carbassa, tres brassos y una cama.

L' infelis era molt raro y no volia creure, y 'l pare, tot serio 'l renyava dihentli:

—Desagrahi!.. No vol fer bondat, sense considerar que als seus pares deu la monstruositat que sempre l' hi farà guanyar la vida!

Un escultor molt notable ensenyava una estàtua á un amich seu que no 's cansava de admirarla.

—¿No entench com vos ho feu, exclamava en lo colmo del entusiasme!

—Es molt senzill, respongué l' escultor: agafas un tros de mármol y 'n treus tot lo que 'n sobra.

Frasses célebres:

«Hi ha dugas classes d' amichs, aquells á qui nosaltres los hi fém traició; y aquells que 'ns fan traició á nosaltres.»

«Las banyas son com la dentadura: al principi que surten fan mal; pero després ajudan á menjar.»

Un noy estudia historia sagrada, y 'l seu pare per convence 's dels adelantos, un dia l' hi pregunta:

—Digas noy: ¿qui era Adam?

Lo xicot molt tranquil:

—Encara no hi hém arribat.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lo mèu primera segona no t'è hu quatre ¡desgraciati!

Está molt enamorat d' una total, qu' es bufona. Pro segona éll sapigués de la mateixa manera que ho sé jo, lo trapassera y quatre, quatre qu' ella es, estich certque desseguida fugiria la ilusió, y tota l' estimació que t'è per la Margarida.

AFRICA Y LERBOXELA.

II.

De prima 'n t'è fins lo prés; musical es la segona; y 'l mèu total es la dona á la que jo estimo més

TIJA XICH DE M. DE R.

ENDEVINALLA.

Sense ser noya tinch sal, tinch avia sens tenir pares, soch sabi sense estudiar y visch molt aprop de l' aygua.

ANDRESITO.

SINONIMIA.

Ahi 'm vaig fumá una tot, y una tot me vá fer mal y á tot vaig viure uns quants mesos mentres m' estava curant.

XATO.

TRENCA-CLOSCAS.

Ramon, Enrich, Anton, Ignaci.

Ab las primeras lletras d' aquets noms formar un cos que no t'è ánima.

C. CARRASCO Y C.ª

TRIANGUL.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplir los pichs ab lletras que llejidas horizontal y diagonalment digan: la 1.ª ratlla uns animals; la 2.ª lo que 's dona ab gust á una noya guapa; la 3.ª lo que t'è tothom; la 4.ª lo que es un soldat; la 5.ª una carta y la 6.ª una letra.

O. NAJRAM.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.—Lo que hi ha á la Campaña de Gracia.
5, 6, 1, 9, 10.—Un poble de Catalunya.
8, 5, 6.—Lo que ha tingut tothom.
8, 9.—Un vegetal.
5, 6, 4, 7, 10.—Una capital.
9, 8, 7, 10.—Lo que tenen los neos.
5, 6.—Un líquit.

PAU CORNADÓ.

GEROGLIFICH.

P A G
A R : I
A B C O M E T O N
S Q N
D O Q M E
E E D G
I R O

ANIMAL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Camiseria.*
2. IDEM 2.ª.—*Tombaga.*
3. ENDEVINALLA.—*Capatás.*
4. LOGOGRIFO NUMERICH.—*Pastiseria.—Pastisera.—Pastisé.—Pastas.—Pere.—Rita.—Ret.—Te.—Pe.*
5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 2 3 5
5 3 2 1
2 1 5 3
3 5 1 2
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Rosello.*
7. CONVERSA.—*Sei.*
8. GEROGLIFICH.—*Pensa mal y no errarás.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

Adieu canari ! fins a l'anua
ventura h'heu trovat de maner

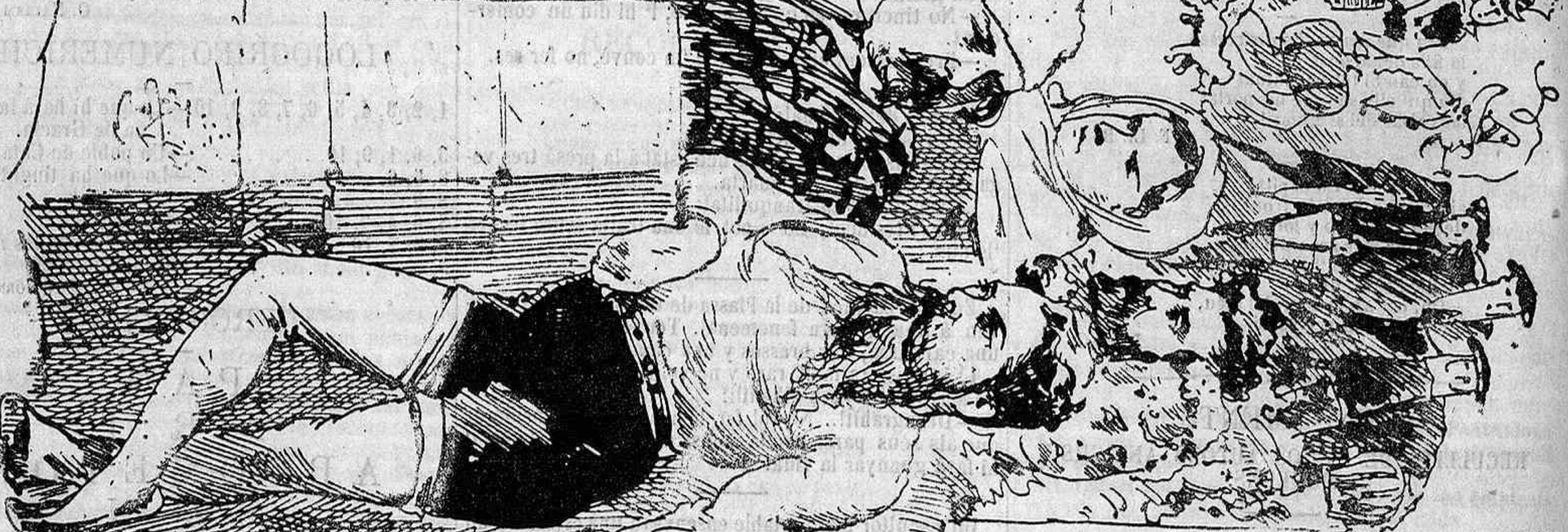

EL ENTREACTO
de PRENSA

MUSICOS Y CANTANTES.

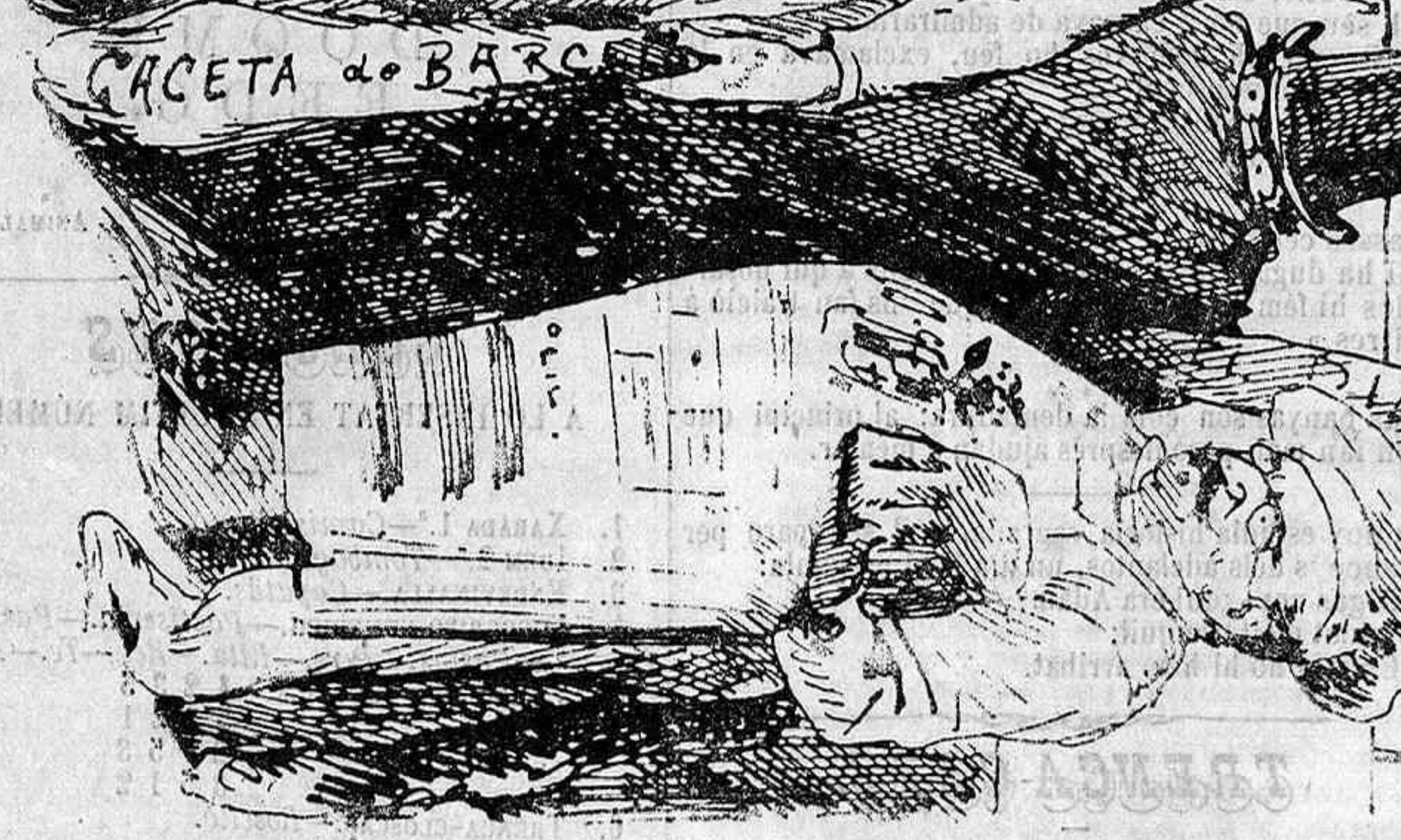
Fra gli allori é i caliere..... andiamo con la música à un' altra

GACETA de BARCELONA

Que ben y ven
dats i honores

Los honores

El Diario. Si bien que no obstante, à vueltas de tiros rebuscados no le fué en zaga...
El Duuvio. ¡No hay musical! ¡No hay cantantes!
La GACETA. Berlioz, Fetis, Scudo, D' Arcats Filippi lenian razon ...

El ENTREACTO. Valgam lo TOMEGUINI! (1)
sino la ballaria magra.
El Eco y El Mosquito. — ¡Addio macarroni!
Malgrado essere state per noi altri seta cua-
ressima fino..... l' estagione ventura.

(1) Tomeguini. — Danza americana. letra anonima, (se sospecha ser del Oia vos) musica del Sr. Nubiola.